

סבתא / תום שרם

דברים בהלוויה

קשה לי להסביר כרגע כמה זה מוזר לי וכמה זה עצוב. כמה זה מוזר להגיע לבית של סבא וסבתא, שמעתה והלאה, סבתא כבר לא תהיה בו. לפני יומיים, הגענו אליכם הביתה, אני היילי ומשי, הלכנו מהחנייה של חדר האוכל דרך הקיבוץ. כשהגענו לפתח הבית ועמדנו בגינה, חלק בי לא רצה להיכנס פנימה. עצרתי לרגע, עמדתי והסתכלתי על הגינה, ראיתי כמה שהיא פורחת ולא רציתי להיכנס. לא רוצה להיכנס אליכם הביתה כדי להבין שאני נכנס לבית של סבא וסבתא, וסבתא כבר לא שם. כל חיי היית שם עם חיוך עצום ולב ענק. עם חיבוק אוהב וליטוף, שתמיד קצת מזכיר לי את הליטוף של אמא.

כשאני, היילי ומאי היינו קטנים, היינו נשארים לפעמים לישון אצל סבא וסבתא בבית. היינו אוהבים לאכול מלא שוקולדים, לאכול מלא "עד חצות", לשים מוזיקה ולרקוד ביחד, לשחק משחקי קופסה ומשחקי קלפים. היינו מכינים את עוגיות השוקולד צ'יפס הטובות בעולם, ממתכון משפחתי ישן, שעד היום כשאני מכין אותו, וזה הדבר האהוב עלי בעולם. אני זוכר שבכל לילה כשהיינו ישנים אצלכם, היית מקריאה לנו את הסיפור "7 אכלנים משונים". מיליון פעם היית קוראת לנו אותו, עם הקול הרך שלך. הקול המלטף ביותר שקיים בעולם. הייתי ילד ששנא לישון מחוץ לבית, תמיד הייתי בוכה בלילה, רוצה את אמא. באחת הפעמים שזה קרה, חיבקת אותי כל הלילה ואני לא הפסקתי לבכות. ספרנו ביחד מאחת עד מאה וחזרה עד אחת. בפעמים שלא הייתי נשבר וחוזר להורים, הייתי מאושר. כי לא היה דבר שאהבתי יותר מאשר יום שבת בעין השופט. אהבנו לקנות מאגנום בכלבו, לשחק בגן משחקים, לשחק סימני דרך, משחקי קלפים, צוללות, דומינו, רמי, מונופול, אונו, שיטהד, והרשימה ארוכה מלהכיל.

הייתה לי סבתא מיוחדת. סבתא שגם אחרי גיל 80 אהבה ספורט, כי זה היה חלק ממי שהיא. שנינו אהבנו טניס. מדי פעם היינו מתמוגגים מכמה גדול פדרר. היא הייתה שואלת אותי אם ראיתי את המשחק הזה או את המשחק ההוא. איזה סבתא אדירה יש לי, הייתי חושב. איזה עוד סבתא קראה את כל הספרים של הארי פוטר, ועוד ראשונה, לפני כולם.

אבל לא רק בגלל זה היא הייתה מיוחדת. אנחנו חמישה נכדים, ואני חושב שכל אחד מאיתנו הרגיש שהיה לו חיבור מיוחד עם סבתא. היא אהבה כל אחד ואחת, מכל הלב.

יותם ויולי, בני הדודים שלי, שנמצאים כרגע בארה"ב, אהבו אותה מאוד. כמה שקשה להם עכשיו. תמיד דיברנו על איזה סבתא אדירה היא. תמיד הם אמרו שיותר מהכול, המרחק מסבא וסבתא הוא הכי קשה. כולנו הרגשנו שסבתא היא רק שלנו. כל נכד הרגיש שאותו היא אוהבת יותר מכל השאר. כי ככה היא גרמה לך להרגיש, שאתה האדם האהוב עליה. היא נתנה לנו להרגיש אוהבים, עם החיוך שנצנץ מבעד למשקפיים, הצחוק הזה, והלב.

